

Arrest

nr. 81 930 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 17 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 oktober 2010.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2008 diende verzoekster, evenals haar echtgenoot, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. De ambtenaar-geneesheer gaf op 20 september 2010 zijn medisch advies. De aanvraag werd op 30 september 2010 echter ongegrond beoordeeld. Verzoekster werd op 20 oktober 2010 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden op 20 oktober 2010 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

Eerste bestreden beslissing, van 30 september 2010:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26/05/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18/12/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. De ambtenaar-geneesheer concludeert (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, blijkt. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)*

Tweede bestreden beslissing van 20 oktober 2010:

“ (...) Reden van de beslissing:

- Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1,2°: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en artikel 62 Vreemdelingenwet. Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vei melden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn. Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen. Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; De bestreden beslissing is zeer inadequaat om volgende redenen: ten eerste wordt gesteld dat "De ambtenaar geneesheer concludeert (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokkene zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, blijkt. Derhalve is er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Dat de ambtenaar geneesheer meer bepaald zegt: Ze heeft ernstige lumbale artrose en 2 hernia's. De analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene last heeft van ruglijden. In 2008 had zij twee kleine hernia's alsook lijdt zij aan lumbale artrose. Zij kreeg hiervoor kinesithérapie. Herniaklachten gaan meestal vanzelf over. (...) Daarenboven dateren de attesten van meer dan 2 jaar terug. Gezien geen nieuwe gegevens zijn toegevoegd aan het dossier, meen ik er vanuit te mogen gaan dat er geen complicaties zijn opgetreden. Dat er aldus uitdrukkelijk wordt erkend dat verzoekster wel degelijk 2 hernia's heeft en zij lijdt aan lumbale artrose. Dat het voor zich spreekt dat dit bijzonder pijnlijk is. Dat herniaklachten door middel van kinesithérapie of injecties van cortisone minder pijnlijk kunnen worden maar uiteraard niet verdwijnen. Dat veelal zelfs een operatie nodig is en het dus niet correct is dat dit vanzelf zou verdwijnen. Dat de verwerende partij er zomaar vanuit gaat dat de afwezigheid van bijkomende medische stukken erop zou wijzen dat verzoekster op heden geen klachten meer zou hebben. Verzoekster voegt dan ook nieuwe medische verslagen bij waaruit blijkt dat haar medische problemen op heden actueel zijn. Daarenboven de ambtenaar-geneesheer in de mogelijkheid is om verzoekster zo nodig te onderzoeken en eventueel een bijkomend advies in te winnen van deskundigen (zie artikel 9ter vreemdelingenwet) zodat het lichtzinnig is om zonder-meer te besluiten dat verzoekster kerngezond zou zijn. Dat ondermeer uit het verslag van 8 januari 2009 blijkt dat verzoekster pijn heeft zowel in het linker als het rechterbeen en dat zij zelfs recent maar liefst 10 kilogram is afgevallen. Dat deze arts stelt: "Madame [N.] ne me semble actuellement pas en état de supporter un voyage de retour dans son pays. » Of vrij vertaald : « Mevrouw [N.] lijkt me momenteel niet in staat te zijn om de reis voor terugkeer naar haar land van herkomst te kunnen ondergaan. » Dat nog op 27 oktober 2010 dokter Pierre verklaart dat verzoekster op regelmatige basis door hem gevolgd wordt sedert 17 september 2008, dat verzoekster antidepressiva inneemt en het volgen van een psychiatrische behandeling noodzakelijk is, zodanig dat een hospitalisatie absoluut nodig zal zijn in het geval van erger worden van de aandoening en hij er daarbij nog op wijst dat er in het verleden reeds, in het jaar 2008, verschillende zelfmoordpogingen waren door inname van overdosis. Dokter Pierre stelt dat een behandeling daarenboven op lange termijn zal nodig zijn en hij wijst er nog op dat een terugkeer naar Libanon waarschijnlijk de oorzaak van het psychisch probleem opnieuw zal activeren en de kans op zelfmoord zal doen toenemen. Dat dit attest zeer recent is en hiermee rekening dient gehouden te worden. Dat nog een voorschrift van november 2010 een dringend onderzoek voorschrijft (zie stuk 14). Dat verzoekster tevens talrijke briefjes als bewijs van haar afspraken bijbrengt alsook een overzicht (stuk 17) van de medicatie (niet limitatief) die zij de vorige jaren diende in te nemen. Dat de aanvraag Ster niet gegrond werd bevonden om reden dat er geen ernstige medische aandoening zou zijn in hoofde van verzoekster en zij hiermede aldus aantoonde dat de door haar aangehaalde medische aandoening wel degelijk ernstig is, actueel is en dat deze aandoening een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit."*

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn

aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...).

2.4. Verzoekster stelt 2 hernia's te hebben en te lijden aan lumbale artrose, hetgeen bijzonder pijnlijk is. De verwerende partij zou besloten hebben dat zij kerngezond is. Voorts verwijst zij naar medische attesten en stukken die dateren van na de bestreden beslissing.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is, zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten ten tijde van de bestreden beslissing. Nergens wordt beweerd dat verzoekster kerngezond zou zijn.

2.6. Er moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (Arrest RvS n° 207.380 van 15 september 2010).

2.7. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar medische attesten en stukken die dateren van na de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC